

SUZANNE SNOW

Kučica novih početaka

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Wickerhauserova 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđevac

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Vlasta Biter

Korektura:

Mirna Pucelj

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Znanje d. o. o., Zagreb, lipanj 2022.

The Cottage of New Beginnings

Copyright © Suzanne Snow, 2020

All rights reserved.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2022.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretnisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-38-7 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-40-0 (tvrđi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 1139576 (meki uvez) i 1139579 (tvrđi uvez)

SUZANNE SNOW

Kućica novih
početaka

S engleskoga prevela
Iris Spajić

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Stewartu i Finu, za sve
U sjećanje na Pat Howard, prvu čitateljicu

Prvo poglavlje

Vrbina je kućica bila prazna više od godinu dana prije nego što stigla je Annie Armstrong, a stvarno bi joj stanje nadišlo očekivanja da nije pronašla svoj namještaj izbačen u vrtu. Prethodni nestanak sunca na divan srpanjski dan značilo je da su uskovitlani sivi oblaci ispustili kišu i natopili nekoliko stvari iz njezinog starog života koje je htjela zadržati i u novom. Nebo je sad bilo bez oblaka koji su napravili pomutnju, a sunce je ponovo sjalo i isticalo svjetlucaje kišnih kapi koje su se držale za njezin namještaj prekriven najlonom, kao da se rugaju njezinom kasnom dolasku.

Nemoguće, pomislila je, preneražena, ponovo zaškiljivši dok je upijala niz oblika razasutih po vrtu i podigla sunčane naočale na tjeme kako bi bolje pogledala. Ali bilo je moguće. Annie je zastenjala kad je u dugoj travi prepoznala ostatke svog namještaja koji su izgledali poput nedovršene umjetničke instalacije. Dok je uzimala mobitel iz torbice, nije znala treba li nazvati takozvani odred za selidbu ili galeriju Tate. Pokušala je triput nazvati vozača prije nego što je shvatila da nema signala. Ljutito je izišla iz svog Minija i odmarširala prema kući dok joj je u prolazu korov na stazi moćio noge.

Osim novog namještaja na travnjaku, za koji će uskoro morati pronaći način da ga ukloni, kućica je bila onakva kakvom je se sjećala, smještena u neuobičajeno obraslom vrtu, dok je straga stara žalosna vrba bacala sjene kroz sunce nad krovom zbog čega je kućica i dobila svoj naziv. Poznati miris vlažnog, čistog seoskog zraka odmah joj je preplavio osjetila i duboko je udahнула, zatvorenih očiju, dok su joj u mislima bila napola zaboravljena sjećanja na beskrajne dane igranja na otvorenom.

Annie ih je gotovo nevoljko ponovno otvorila, zureći u kuću dok je potiskivala misli o djetinjstvu. Sjetila se kako joj je Molly rekla da je kućica izgrađena od pješčenjaka, što joj je davalo lijep kremasti sjaj koji je počeo prelaziti u blatnjavo sivilo. Annie je posljednji put bila ovdje na zimu, prije dvije godine, i ostala je iznenađena što kućica izgledala otrcano i nevoljeno, i to ne samo zbog stanja u kojem se nalazio vrt.

Vidjela je poruku zakačenu za ulazna vrata, zgrabila je i brzo pročitala. Ostavili su je muškarci s kombijem i ispričali se što su žurno otišli, no više je nisu mogli čekati da dođe s ključem. Uzdahnula je; nisu oni bili krivi što se zadržala na autocesti i nije ih uspijevala dobiti jer nije bilo signala. Zguzgavala je cedulju, shvativši da joj se stari život počinje činiti manje kaotičnim od novog te se pitala kako će se ovdje skućiti. Počela je žaliti što je uopće došla u Thorndale, ali nije znala gdje bi si drugdje mogla popraviti raspoloženje.

Žalosno gledajući u gomilu stvari koje treba preseliti, Annie je odlučila otići u selo kupiti potrepštine prije nego što započne. Znala je da će joj očajnički trebati hrana — i vino — kad završi s ubacivanjem svega u kućicu, a radije će najprije za motivaciju otići po potrepštine. Pametnije je da ide autom, unatoč tome što je trgovina udaljena ni kilometar, u slučaju da kupi više od jedne boce, što je bilo vjerojatno.

Dok se vraćala u selo kroz koje je netom prošla, Annie je razmišljala kako joj se doima manjim nego što je pamtila. Nakon što je prestalo kišiti, Thorndale je bio prepun posjetitelja; roditelji su bezvoljno pokušavali paziti na djecu koja su jurila

preko zelenih površina u selu, dok su se umirovljenici polako ukrcavali u bučan autobus koji je nezgrapno stajao iznad glavne ulice.

Živa, uska rijeka tekla je između zelenih površina i glavne ulice, a ljudi su na vlažnoj travi sjedili na dekama za piknik ili kaputima, jeli sladoled ili se zavalili i sunčali, lica uperenih prema suncu. Annie je vidjela da je pošta još uvijek tu, ali da se galerija pojavila na mjestu malene benzinske crpke, a ljudi su zurili kroz prozore u potrazi za remek-djelom ili nečim povoljnim. Mala čajana izgledala je otprilike isto, osim dodatnih vanjskih mjesta za sjedenje i natpisa koji reklamira sladoled iz lokalne mljekare. Iza središta sela Annie je ugledala visok, četvrtasti toranj crkve koji je gledao na cijelo mjesto i krošnje drevnih stabala koje su okruživale župni dvor za koji je znala da je smješten među njima.

Vozila se uz zelenu površinu na koju su gledale lijepe kućice s terasama i niz većih georgijanskih kuća koje su gledale na jedini pub — *The Royal Oak*. Farma Thorndale, uvučena kao da pokušava držati pristojnu udaljenost od svega, bila je zaklonjena iza krševitih hrastova koji su okruživali njezine zidove, a Annie je u hladu ugledala skupinu tinejdžera, glava pognutih nad mobitelima dok su im se palčevi neprestano pomicali. Znatiželjno je bacila pogled na nekoliko modernih kamenih bungalova i shvatila da se selo promijenilo dok nje nije bilo i tako postalo više od zemljoradničke zajednice koje se sjećala.

Kad je njezina kuma umrla s osamdeset i devet godina, Annie je bila iznenađena i oduševljena kad je otkrila da je naslijedila kuću Molly Briggs, malu i jednostavnu kućicu koju je toliko obožavala kao dijete. Annie se nadala da će ovdje ponovno pronaći mir. Nitko u selu nije znao da ona danas stiže, a to je i htjela jer još uvijek nije bila spremna iznijeti poražavajuće okolnosti koje su je dovele ovamo.

Budući da na parkiralištu na kraju sela nije bilo slobodnih mjesta, vratila se na farmu Thorndale gdje se nalazila prazna staja čiji su ulaz upućeni mještani često koristili kao parkirno

mjesto kad bi nakratko došli u selo. Kad god je selo bilo prepuno posjetitelja ili je farmer želio da ulaz bude prohodan, stavio bi nekoliko prometnih čunjeva da spriječi turiste da iskoriste mogućnost parkiranja. Annie se vukla uskom ulicom s druge strane zelene površine ispred farme, izbjegavajući grupu tinejdžera koji su se sad kretali očiju zalijepljenih za mobitele. Ispred staje, kaldrma koja se protezala do uličice bila je ograđena između rubova trave s obje strane ogromnih vrata, a ona se dovezla točno do njih, ne blokirajući u potpunosti ulaz. Činilo joj se da su vrata staje vjerojatno zamijenjena otkako ih se posljednji put udostojila pogledati; doista su se doimala ljepšima nego prije.

Iz puba doplovili su smijeh i glasovi kad su se ljudi zadržali vani da bi uživali u posljednjim zrakama sunca, a rijeka je jurila između neravnih stijena dok je Annie prelazila grbavi most i izlazila na glavnu ulicu. Nasmiješila se djeci koja su se spuštala niz skliske kamene stepenice do rijeke i uzvikivala pokušavajući ne upasti u prohladnu vodu. To ju je podsjetilo na dane kad je igrala istu igru, na ovom istom mjestu. Kao da ju je dozvalo njezino prisjećanje na djetinjstvo, prepoznala je Kirstie Blaine koja je stajala na ulaznim vratima jedne od dviju spojenih kamenih kućica, a Annie je mahnula da joj privuče pozornost.

“Annie! Oh, ne mogu vjerovati!”

Našle su se na pola puta, smijale se dok su se grlile, a ruke su im se sve više stezale dok su se nekoliko trenutaka čvrsto držale. Kad su se razdvojile, Annie je sa zadovoljnim pogledom prelazila preko Kirstienog lica tražeći ono poznato i nalazeći ga, unatoč tome što su prošle godine otkako su se posljednji put vidjele. Dok su odrastale, Kirstie je bila Anniena najbolja prijateljica iz sela. Roditelji su joj bili spisatelji, njezin je brat Ross bio nekoliko godina stariji, a Kirstieno je djetinjstvo bilo eklektično i nesputano. Annie je uvijek zavidjela Kirstie kad je morala otići iz sela i vratiti se u školu u Shropshireu, a njezina je sreća prekinuta do sljedećeg željno iščekivanog posjeta.

Kirstie je još uvijek imala zamišljene, zbunjene smeđe oči i gipku figuru. Njezina je zlačano-plava kosa bila ista, skupljena

u ležerni konjski rep dok su joj kraći pramenovi slobodno lebdjeli oko lica, zbog čega ih je neprestano stavljala iza ušiju.

“Tvoja kosa...”

“Uopće nisi...”

Obje su se ponovno nasmijale, a onda je Kirstie rekla: “Ti prva. Jesi li došla vidjeti Molly? Kako je?” Annie je zatrepkala, a osmijeh joj je postajao sve slabašniji dok je izbjegavala Kirstien znatiželjni pogled. Rukom je posegnula prema dugim, tamnosmeđim kovrčama, prebacivši ih ležernom kretnjom preko jednog ramena. Prošla su već tri mjeseca otkako je izgubila Molly, ali još uvijek se činilo nestvarnim izgovoriti to, pogotovo ovdje u Thorndaleu, selu koje su obje voljele. “Umrla je u travnju, u staračkom domu. Morala se preseliti nekoliko godina prije toga jer joj se artritis pogoršavao i teško se snalazila kod kuće. Pala je neposredno prije Uskrsa, a potom je preminula tjedan dana kasnije. Apsolutno bi joj bilo mrsko ostati ili biti nekome na teret, i dalje se svaki dan bavila vrtom sve dok nije pala.”

“Oh, Annie, žao mi je, nisam imala pojma.” Kirstie je prošaptala i stisnula Annienu ruku u znak suosjećanja. “Znala sam da je u staračkom domu, naravno, tata je to spomenuo, ali nisam znala da si je izgubila. Tako mi je žao, znam koliko ste bile bliske. Kladam se da tata ne zna, osim ako mu je netko iz sela već rekao.”

“Hvala, Kirstie. Ali kako si ti? Izgledaš sjajno, nisi uopće ostarjela od našeg posljednjeg susreta.”

Kirstie je stisnula usne, a izraz u njezinim smeđim očima promijenio se kad je Annie vješto promijenila temu. Annie je odjednom sinulo što će joj Kirstie reći i poželjela je da to pitanje nikad nije postavila. “Dobro sam. Ali izgubili smo mamu nakon Božića. Neko vrijeme nije bila dobro i nakon niza testova pokazalo se da ima bolest motornih neurona. Prognoza nije bila dobra, a umrla je u roku od tri mjeseca. Bio nam je to strašan šok.”

“O Kirstie, i ti. Tako mi je žao, kako grozno. Kako se tvoj tata nosi s tim?”

Kirstie je skrenula pogled, mahnuvši nekome ispred pošte, a zatim je ponovno pogledala Annie i slabašno se nasmiješila. “Ne mogu se odlučiti podnosi li to jako dobro ili jako loše. Znaš kakav je, Annie. Otišao je na minijaturni otok na Hebridima ne bi li otkrio svoje duhovne vrijednosti i živio što je održivije moguće. Nemam ništa protiv održivosti, ali ovaj dio s vrijednostima? Stvarno?”

Annie se prisjetila koliko je Andrew Blaine bio briljantan i nepredvidiv kad su ona i Kirstie bile mlađe. U jednom bi času svaki dan ustajao u pet plivati na otvorenom, a u drugom bi se času predomislio i počeo baviti jogom, izjavivši da je vidio previše mrtvih ovaca u vodi i da nikad više neće plivati u rijeci. Ali on je bio i jako zabavan, iznimno energičan te je vodio Annie i Kirstie na mnoge ekspedicije, poučavajući ih o prirodi i usađujući Kirstie vrijednosti za koje je Annie bila sigurna da ih nikad neće izgubiti.

“To mu je baš nalik, iskreno rečeno. Je li to konačna odluka?”

“Nisam sigurna, planira ostati tamo barem godinu dana. Zato sam danas ovdje.” Kirstie je odmahнула rukom prema zgradi iza sebe. “Došao nam je agent za nekretnine koji će organizirati iznajmljivanje kuće.”

“Živiš li još uvijek ovdje? Uvijek sam zamišljala da si odavno isparila i otišla putovati.” Annie se nije mogla sjetiti na kojoj je posljednje bio red da pošalje e-mail ili nazove, ali nekako im je bilo teže ostati u kontaktu nakon što su napustile selo zbog školovanja i putovanja. Annie je sad poželjela da su se više potrudile.

“Nekoliko sam godina živjela ovdje, a onda sam se vratila doktorirati. Sad ponovno živim u Dalesu, dijelim kućicu s nekim s posla. U Nacionalnom se parku ukazala prilika za posao nakon što se mama razboljela i to je značilo da joj mogu biti pri ruci.”

“Čime se baviš? Ne, nemoj mi reći, pusti me da pogodim. Znanstveno je, naravno. Nešto vezano uz okoliš?”

Kirstie se nacerila, pokušavajući zataknuti odbjegli kosu iza ušiju. “Previše me dobro poznaješ, Annie Armstrong. Stručnjakinja sam za zaštitu okoliša, što u ovom trenutku podrazumijeva savjetovanje Uprave parka vezano uz divlje životinje. Ali hej, što je s tobom? Jesi li uopće još uvijek Armstrong?”

Annie je treptajem odagnala svoje misli prije nego što je odgovorila, natjeravši vlastiti glas da zvuči vedrije. “Da, definitivno još uvijek Armstrong. Ne žuri mi se to promijeniti.”

“Predaješ li?” Morale su se pomaknuti u stranu da propuste jednu obitelj dok su roditelji pokušavali nagovoriti dvoje male djece da pojedu sladolede bez prepirke oko toga čiji je najveći.

“Da, u razrednoj nastavi. Razmišljala sam o srednjoj školi, ali to je djelovalo pomalo kaotično, a ja stvarno volim ovu dobnu skupinu. Užitek je raditi s njima, većinom.”

“Vjerujem ti”, rekla joj je Kirstie zadrhtavši. “Ti silni hormoni! Povremeno idem u škole i tako je lakše potaknuti osnovce na sudjelovanje, barem nakratko. Ali uvijek si bila briljantna s mališanima, Annie. Sjećaš li se da si radila čajanke za moje malene rođakinje kad bi došle u posjet, a Molly bi ispekla svoje slavne pogačice i donosila im voće koje je ubrala ravno iz vrta, neovisno o tome što je bilo natučeno i slično? Nikad nisam probala tako dobre pogačice.”

Annie se nasmijala, diveći se Kirstienom pamćenju, a druge su joj uspomene navrle u um, ponovno je podsjećajući na ono što je izgubila. Po tko zna koji put zapitala se je li doista bilo pametno doći ovdje.

Kirstie je iz džepa izvukla mobitel i pogledala ga. “Annie, tako mi je žao, ali moram ići. Imamo grupu koja u sumrak dolazi na vođenu šetnju i ja moram biti tamo. Ostaješ li neko vrijeme da nadoknadimo propušteno, možda u petak navečer u staroj galeriji *The Courtyard*? Obnovili su restoran i počeli raditi duže tijekom vikenda da ljudi mogu jesti pizzu i popiti prosecco. Što kažeš?”

“Voljela bih”, iskreno je odgovorila Annie. Još se nije planirala previše uključivati u društvo ili zajednicu. Željela je ljeto provesti što je mirnije moguće, smjestiti se u kućicu i pripremiti se za nadolazeće polugodište u novoj školi koja se nalazila u sljedećem selu udaljenom dvanaest kilometara te dati priliku svom slomljenom srcu da se oporavi. Ali Kirstie je bila nešto drugo i Annie je kimala dok je vadila mobitel iz torbice. “Oh. Nema signala.”

“Ništa novo, neke se stvari baš i ne mijenjaju.” Kirstie je iz džepa svojih hlača izvadila komplet ključeva. “Hoćemo se naći u sedam? Daj mi svoj broj i poslat ću ti poruku, dobit ćeš je u nekom času.”

“Zvuči savršeno. Hvala.”

Annie je izrecitirala svoj broj i pozdravile su se, a Kirstie je nestala u kuću. Annie se vratila ulicom i pridružila se redu za sladoled u čajani; nakon ovoga će obaviti kupovinu. Ubrzo je došao red na nju i nije se mogla odlučiti između slane karamele i pite od jabuka te je pohlepno odlučila uzeti oboje. Uzela je svoj golemi kornet preleven čokoladom i okrenula se, zatvorivši oči od oduševljenja kad ga je prvi put okusila. Na maloj popločanoj terasi ispred trgovine nalazila se slobodna klupa i ona je sjela, koncentrirajući se na to da joj sladoled ne iscuri dok je nespretno tražila maramicu u torbi.

“Vozi li netko ovdje bijeli Mini?”

Annie je naglo podigla glavu kad je začula te riječi izgovorene odrješitim tonom koji se lako prenosio zelenom površinom. Čovjek je brzo koračao preko mosta i ona je po napetosti njegovih širokih ramena odmah znala da je ljut. Napetost je zračila iz njega dok je prilazio gomili ljudi ispred čajane koji su utihnuli kad je stao i bijesno pogledao svakog od njih. Annie je imala priliku nadiviti se njegovoj visini i tamnoputoj privlačnosti prije nego što mu je pogled pao na nju koja je stajala na začelju skupine. Činilo se da su se te oči, s tako plavim i osebnim šarenicama koje su zasigurno bile divne kad nije bio toliko iznerviran, suzile ispod tamnih obrva skupljenih u

ogorčenju dok su gledali jedno u drugog. Brzi joj je nalet vrućine preplavio kožu dok je pogledom prelazio preko skupine i ponovno progovorio, a njegov je duboki glas bio tek trunčicu smireniji.

“Bijeli Mini? Ostavljen ispred staje? Ako se vozač ne pojavi u sljedeće dvije minute, morat ćemo ga odvući s puta.”

“Moj je.” Annie je ustala, već se nakostriješivši zbog njegovog odsječnog stava i pokušavala se natjerati da joj ton odgovara riječima isprike koje je namjeravala izreći. “Oprosti. Nisam znala da se tamo ne smije parkirati.”

Muškarac ju je ponovno pogledao i zajedljivo se nasmijao kad ju je bocnuo. “Ozbiljno? Slučajno su ti promakli znakovi ‘zabranjeno parkiranje, pristup je potreban 24 sata?’”

Glas mu se produbio, a ona je stisnula usne zbog njegovog tona punog nevjerice. Progurala se pored ljudi koji su sjedili u blizini i pretvarali se da ne slušaju, dok su zapravo upijali svaku riječ. Zaustavila se na kraju glavne ulice, okrenuta prema njemu, i odjednom je osjetila toplinu njegovog pogleda dok se činilo da svi ostali nestaju, a njezina se čula rasplamsala u zapanjujuću svijest o njegovoj fizičkoj prisutnosti.

Lice mu je bilo preplanulo, a dvodnevna mu je bradica prekrivala četvrtastu čeljust, ispresječenu ožiljkom, ispod velikih usta i nagovještaja osmijeha oko očiju. Nosio je crvenu majicu ispod vodootporne jakne iste boje, fluorescentna se pruga spuštala niz svaku ruku, a značka mu se nalazila ispod oba ramena, iznad praktičnih tamnosivih hlača i čizama. Kratka mu je kosa bila mokra i neuredna, a blato se zalijepilo za njegove čizme i hlače.

Odjednom je shvatila da joj se sladoled topi kad joj je počeo kapati na ruku i ljutito ga je bacila u obližnju kantu jer joj je nestalo apetita. Dobacila je bijesan pogled muškarcu dok je kopala po torbi sve dok nije pronašla ključeve od auta. “Ispričavam se ako sam prouzročila neki problem. Sad ću ga premjestiti.” Glas joj je bio žustar i tih dok je nastojala ublažiti iznenađujuću reakciju svog tijela na njega.

Ramena su mu se opustila i pogled postao blaži, a Annie je zaprepastila iznenadna toplina i zanimanje u njegovim očima dok je zurio u nju. Ljutito ga je gledala, želeći prekinuti zabavu koju je nehotice prouzročila, i prošao je dug trenutak prije nego što je ponovno progovorio. Osmijeh mu se pojavio na licu, zbog čega je najednom šarm u njegovom izrazu lica došao do izražaja, što je Annie bilo potpuno zbunjujuće.

“U redu, hvala. Stvar je u tome da si parkirala ispred Službe spašavanja. Srećom, vraćali smo se s vježbe, a nismo morali odgovoriti na pravi poziv upomoć.”

Bila je zgrožena, što je prouzročilo još jedan nalet rumenila, pa je premjestila svoju dugu kosu naprijed da bi prikrla nelagodu dok je žurila prema mostu. “Tako mi je žao, nisam imala pojma. Zaista nisam vidjela znak, ali pretpostavljam da nisam baš ni gledala.”

“Da, dobro, sljedeći put stani na parkiralište, može? Oprosti ako sam bio pomalo oštar.”

Bila je svjesna da prolazi pokraj nje na mostu i da njegove duge noge koračaju prema naprijed dok ga je slijedila. Užas joj se širio trbuhom kad je ugledala narančasto-bijeli Land Rover, s opremom natovarenom na krovu, nespretno parkiran iza njezina malog Minija ispred staje. Dvije žene u istim crvenim vodootpornim odijelima istovarivale su torbe sa stražnjeg dijela vozila i radoznalo je promatrale.

Dok je ulazila u auto, Annie je dobacila vozaču pogled isprike, svjesna da je svi promatraju. Kad je brzinski pogledala u retrovizor dok je palila motor, vidjela je muškarca koji se sukobio s njom kako stoji na pragu sa suvozačeve strane i otkopčava nešto pričvršćeno na krov vozila. Jurnula je prema naprijed, zaobišla zelenu površinu i izašla na glavnu ulicu, u želji da iza sebe ostavi selo i debakl s parkiranjem. Kad se još jednom usudila ležerno pogledati prema staji, tamnokosi ju je muškarac promatrao i ona je žurno skrenula pogled. Tek kad je skrenula u ulicu koja je vodila do Mollyne kućice, iznenada se zapitala zašto član lokalne službe spašavanja ima američki naglasak.

Drugo poglavlje

Dok se približavala Mollynoj kući, Annie je još uvijek bila napeta zbog susreta s tamnokosim muškarcem. Dok je gledala namještaj koji je bio razbacan po vrtu, sjetila se da je zapravo krenula u selo kupiti hranu i piće za tu večer, a sad je to propalo zbog sukoba s američkim volonterom. I dalje nije imala ništa za večeru, i dalje nije imala vina, a pošta se uskoro zatvarala. To će morati pričekati. Duboko je udahnula prije nego što je izašla iz auta i još jednom krenula prema kućici.

Ubacila je svoj stari ključ u bravu i otvorila ulazna vrata. Poznati mirisi koje je napola očekivala, svježe pečenje i cvijeće ubrano iz vrta, nestali su, zajedno s osobom koja joj je bila nešto najbliže baki, a hladan i pljesniv zrak užasnio ju je. Unutra se nakon boravka na suncu činilo mračno i Annie se uputila prema dnevnoj sobi, a nije bila dovoljno visoka da bi se morala sagnuti ispod drvenih greda iznad sebe.

Kuća se činila užasno ogoljenom, preostalo je samo nekoliko komada staromodnog namještaja i znala je da će potrajati dok kućicu ne pretvori u svoj dom bez da uništi njezinu prošlost. Vratila se u hodnik i ušla u malu radnu sobu u kojoj je Molly

svakog dana sjedila te pogledala kroz neviđeno prljavi prozor, pokušavajući ga zamisliti kao blagovaonicu i mjesto gdje bi mogla raditi. Pepeo koji je otpuhao vjetar bio je razbacan po prljavom kaminu i izlizanom tepihu. Annie je izašla iz prostorije i zatvorila vrata, a nježni škljocaj zvučao je vrlo glasno u tišini vlažne kućice.

Kroz dnevnu se sobu vratila u kuhinju, pogledavajući po nepromijenjenoj sobi, gotovo zamišljajući da još uvijek čuje Mollyn glas. Iznad prljavog sudopera stajala su dva reda praznih drvenih polica i one su, kao i sve ostalo, uključujući i moderni električni štednjak Rayburn koji je zamijenio Mollynu drevnu peć, bile prekrivene debelim slojem prašine. Annie je treptanjem otjerala suze i tugu dok je išla prema smočnici u kojoj se nalazila perilica-sušilica i još praznih polica. Iz navike posegnula je prema gornjoj polici i prstima napipala ključ od stražnjih vrata. Stavila ga je u džep.

Popevši se na kat, napravila je grimasu kad je ugledala staromodnu kadu, pokušavajući ne razmišljati previše o snažnom tušu koji se nalazio u njezinom netom prodanom stanu u Edinburghu te je ponovno izašla u hodnik i otvorila vrata druge spavaće sobe. Ova lijepa, sunčana soba bila je njezina, a sad će postati gostinjska soba. Nadala se da će je moći učiniti jednako gostoljubivom drugima kao što je bila i njoj. Ušla je u veću spavaću sobu, koja je bila Mollyna, i znala je da će najprije urediti ovu prostoriju. Prišla je prozoru, pažljivo ga otvorivši i odjednom joj se srce napunilo dok je promatrala prizor pred sobom, oduševljena što je barem ovo ostalo isto.

Vrbina kućica bila je posljednja kuća u uličici prije nego što se cesta blago počela spuštati prema planinskim pašnjacima iza sela. Živica je još uvijek bila puna šumske krasuljice koja nije bila u najboljem stanju i spajala se s divljim kupinama koje su se širile duž obale uskog potoka. Ograda koja se nalazila tik do vrta ispred kuće otvarala se prema mozaiku polja, omeđenih ruševnim drevnim i kamenim zidovima, na kojima su pasla goveda i ovce, a nije bilo ni duge trave jer je sad bila balirana u sijeno za zimu. Iza gomile drveća, visoravni

su se sve više uzdizale sve dok livade nisu ustupile mjesto neravnoj pustopoljini prekrivenoj vrijeskom gdje je nekoliko preostalih stabala bilo savijeno u istom smjeru zbog snažnog vjetrova. Pjev je ptica sad bio glasniji, a tračak sreće prostrujao je u njoj zbog jednostavne i poznate ljepote. Zatvorila je prozor, ponovno uzdahnuvši kad je ugledala svoj namještaj koji se još nalazio u vrtu.

Prošlo je poslijepodne kad je Annie ponovno izašla van. Dio njezinog novog namještaja još nije bio isporučen, pa je osim stolića za kavu imala starinsku komodu, dva bračna kreveta i četiri kutije za pakiranje. Bila je zahvalna što su se muškarci potrudili pokriti sve najlonom, a ispod njega su stvari bile prilično suhe. Vratila je sve poklone koje je dobila za vjenčanje i darovala stvari koje je prikupila s Iainom. Malo je toga ostalo da je podsjeća, što joj je i bila namjera.

Navikla se sama nositi s problemima, ali kad je ostavši bez daha ubacila nekoliko lakših kutija u kućicu, znala je da će joj biti potrebna pomoć oko ostatka te se naposljetku predala. Komoda je još uvijek bila u travi, a jedan je od okvira kreveta bio nespretno zaglavljnjen između radne sobe i ulaznih vrata. Zadovoljstvo koje je Annie predviđjela kad je razmišljala o povratku izmicalo joj je sad kad je uspjela dio kaosa iz vrta unijeti u kuću i kad joj se želudac gladno oglasio. Ovaj joj se dan već sad činio godinama dug, a Edinburgh joj se činio poput drugog života. Njezin ju je bučni želudac podsjetio na svađu s tamnokosim muškarcem iz službe spašavanja, a lice joj se ponovno zažarilo zbog tog sjećanja. Ušla je u kuhinju provjeriti ima li u torbici još uvijek čokoladicu za hitne slučajeve. Tišina u kućici bila je gromoglasna i nije se mogla sjetiti da se ikad osjećala ovako utučeno kad je prije dolazila u kućicu.

Iznenadeno je odskočila uplašivši se kad je čula iznenadno kucanje na ulaznim vratima. Bila je u iskušenju da ga zanemari i nadala se da će neočekivani posjetitelj jednostavno otići. Ali njezin je automobil bio očigledno parkiran na stazi, a nakon što je drugi put začula kucanje, prošla je pokraj svojih razbacanih stvari da otvori vrata. Kad ih je otvorila, istog se trena nasmijala prepoznavši na stepenicama Elizabeth Howard.

“Annie!” Elizabeth je ispružila ruku i objumila Annieine hladne ruke svojim toplim prstima. “I mislila sam da si to sigurno ti. Zašto mi nisi javila da dolaziš, pripremila bih ti kućicu?”

Robert i Elizabeth Howard bili su Mollyni vrlo dobri prijatelji i susjedi, a Annie je znala da im ima na mnogočemu biti zahvalna. Elizabeth je malo ostarjela otkako je Annie poznaje. Uredna pepeljastoplava kosa djelovala je malo prosijedom kako se približavao njezin šezdeseti rođendan, a oko očiju imala je nekoliko sitnih bora, ali njezine privlačne crte lica i srdačan izraz lica ostali su isti. Bila je visoka i vitka, a Annie je oduvijek mislila da je jedna od prirodno najelegantnijih i najljubaznijih ljudi koje je Annie poznavala, unatoč tome što je naporno radila na susjednoj farmi.

“To je tako ljubazno od tebe, ali zaista nije bilo potrebe. Mogu ja to srediti. Molim te, uđi ako možeš.” Annie je uz malo muke zakoračila u stranu i Elizabeth je, s pletenom košarom u rukama, pažljivo krenula za njom.

Annie je vidjela da je iznenađeno raširila oči dok je promatrala sve od gomile namještaja do razbacanih kutija za pakiranje. Sad je šokirano pogledala Annie, očito zaprepaštena njezinim iznenadnim povratkom i većom količinom stvari nego što bi bilo potrebno za nekoliko dana odmora. “Koliko dugo planiraš ostati?”

Promatrajući kaos koji ih okružuje, Annie je bila u iskušenju da kaže kako zapravo upravo odlazi, trljajući jedno stopalo o stražnji dio svojih traperica dok je pokušavala smisliti objašnjenje koje je neće ponovno dovesti do suza. “Počinjem s novim poslom u osnovnoj školi u Calstoneu.” Pogledala je Elizabeth koja ju je znatiželjno promatrala, uvjerena da njezin neprirodno vedar izraz lica skriva mnogo više. “Oduvijek sam voljela Thorndale, a Molly mi je tako velikodušno prepustila kućicu, što mi je pružilo prekrasnu priliku da se vratim.”

Elizabeth ju je sumnjičavo promatrala. Annie je znala da je ovaj šturi odgovor nije uvjerio i nervozno je čekala sljedeće pitanje. “A Iain?”

Annie je bez razmišljanja posegnula za prstenjakom, dodirnuvši još uvijek joj stranu prazninu, jedva u stanju pogledati Elizabeth koja ju je zabrinuto promatrala. "Prekinuli smo prije nekoliko mjeseci." Usiljena vedrina u njezinu glasu jedva je prikrila tugu i ona se pokušala nasmiješiti. "U svakom slučaju, dosta o meni. Želim čuti sve o Robertu i obitelji. Kako su svi?"

Elizabeth je nježno dodirnula Annienu ruku. "Jako mi je žao", rekla je tiho, a Annie je kimnula u znak zahvalnosti, osjećajući olakšanje što mijenjaju temu. "Robert je dobro, još uvijek je najsretniji kod kuće sa stadom, ali sad mu je puno napornije rano ujutro." Obje su se nasmijale. "Mark je preuzeo ovce, a Jess je dolje u Dorsetu, radi u veterinarskoj stanici. Mark je vidio automobil u dvorištu, a ja sam pomislila da to zasigurno moraš biti ti. Što se dogodilo s tvojim namještajem?"

Annie se situacija činila smješnijom sad kad ju je imala s kim podijeliti i brzo je objasnila zašto je kućica u takvom neredu.

"Kako je pokvareno to što su učinili." Elizabeth je srdito pogledala po prostoriji, zatim ponovno pogledala Annie, a glas joj je postao nježniji. "I znali su da si sama?"

Annie je slegnula ramenima; nije joj palo na pamet da im kaže. "Pretpostavljam." Shvatila je da joj nije trebalo dugo da spakira svoj život u kutije i odnese ga negdje drugdje. Njezin vlastiti namještaj u kućici još bi više naglašavao nedostatak Mollyne prisutnosti, što bi ponovno rastužilo Annie. "Stvarno mi je žao zbog sprovoda. Molly je apsolutno inzistirala na pokopu u šumi i nije željela da itko dolazi. Organizirala je sve, kao i uvijek, i jednostavno nije vidjela smisao u tome da diže frku, kako je ona to govorila."

Elizabeth se nasmiješila. "Nema potrebe. U redu je, zaista je. Znam da si poštila njezine želje i, ako ti to išta znači, mislim da si učinila pravu stvar. Mi koji smo je dobro poznavali razumjeli smo."

"Hvala." Annie se osjećala mirnije zbog Elizabethinih riječi. Bilo joj je tako teško organizirati sprovod bez ožalošćenih,

osim nje i jednog od najstarijih Mollynih prijatelja iz vremena kad je bila profesorica na Oxfordu. Prijatelju je bilo gotovo devedeset pet godina i morao je ostaviti svoj štap i uzeti skuter za kretanje kako bi prisustvovao kratkom sprovodu na otvorenom.

“Jesi li već odabrala spomen-stablo?”

Annie se nasmijala. “Molly ga je izabrala. Htjela je stablo oskoruše jer bi ono trebalo simbolizirati zaštitu, nešto što ima veze s čarobnjacima u keltskoj mitologiji. I naravno, oni su sjajni za oprašivače i ptice, a znaš kakve je osjećaje gajila prema divljim životinjama. Ujesen će posaditi stablo na njezinom grobu.”

Elizabeth se još uvijek smiješila kad je dodala košaru Annie. “Ovo je za tebe, samo nekoliko stvari za početak. Moram ići, svakog nam trena stižu gosti na noćenje s doručkom, ali poslat ću Marka da premjesti ostatak namještaja. A kad budeš spremna, dođi na farmu i večeraj s nama.”

“Hvala vam puno.” Ushićena, Annie je povirila u košaru i slina joj je krenula na usta kad je vidjela domaći kruh, lokalni sir i savršeno zrele rajčice smještene između pola tuceta smeđih jaja i tetrapak mlijeka. Otpratila je Elizabeth do vrata. “Dobro sam, zaista. Snalazim se.”

“Ali ne moraš.” Elizabeth je dotaknula Annienu ruku. “Nije problem.”

“Hvala ti.” Annie se premještala s noge na nogu dok je stajala na kamenom podu, a Elizabeth se probijala kroz divlji vrt, pa joj je doviknula: “Ako nemaš ništa protiv, mislim da ću večeras samo leći. Bio je dug dan.”

Elizabeth je brzo kimnula i Annie je uzdahnula dok je zatvarala vrata. Znala je da joj je krinka samo tako pala i bojala se pomisliti na objašnjenja koja će tek uslijediti. Unatoč tome što se usprotivila, osjetila je veliko olakšanje pri pomisli da stiže pomoć. Nekoliko sati kasnije sve je bilo u kućici, ponajviše zahvaljujući Marku, Elizabethinom i Tomovom snažnom sinu farmeru koji je opušteno razgovarao s Annie, podsjetivši je na dane koje je ovdje provela kao dijete, dok joj je pomagao da sve smjesti gdje je htjela. Kad je otišao, namjestila je krevet i

konačno sjela u kuhinju, gladno se bacivši na sir i rajčice koje je jela s komadićima kruha da bi obrisala sok koji joj je curio niz prste. Iscrpljena, promatrala je kako se večer svuda oko nje pretvara u mrak, dršćući dok je odmicala pogled od prozora. Uključila je kuhalo za vodu i brzinski počistila, a potom se vratila u dnevnu sobu.

Sjetila se gdje se nalazi prekidač za svjetlo i snažno ga pritisnula. Ali soba je još uvijek bila mračna i ona je još nekoliko puta pritisnula prekidač dok joj je srce nervozno udaralo. Sad skoro uopće nije bilo svjetlosti koja je dopirala kroz prozor, pa je otišla u hodnik i isprobala taj prekidač. Ovaj put nije se iznenadila kad se svjetlo za kojim je žudjela nije upalilo i s beznađem zaključila je da je sklopka vjerojatno iskočila.

U dnevnoj je sobi pronašla razvodnu kutiju s osiguračima i upotrijebila svjetiljku na svom mobitelu da proviri u nju, istrošivši još više dragocjenu bateriju. Naravno, glavni je prekidač iskočio, a ona ga je ponovno vratila i potom shvatila da neće stajati na mjestu. Pokušala je još nekoliko puta, no rezultat je bio isti, a ona se zabrinuto pitala gdje bi mogla pronaći svijeće ili možda još jednu svjetiljku. Baterija se na njezinu mobitelu brzo praznila i nije ju htjela trošiti na svjetlo ako je to ikako bilo moguće. Neko je vrijeme provela isključujući svaki uređaj i ponovno pokušavajući uključiti prekidač, ali svaki je put prekidač odbijao ostati na mjestu.

Znala je da bi bilo razumno zgrabiti torbu, uskočiti u auto i provesti noć s Howardovima. Ali također je znala da se, ako sad napusti kućicu, možda nikad neće vratiti, a željela je to čak i manje nego da ostane sama bez struje.

Pomislila je da bi u njezinom autu mogla biti svjetiljka i otvorila ulazna vrata, požurivši stazom. Nakon Edinburgha, tišina je bila zaglušujuća, a jedva je išta mogla nazrijeti kroz sjene. Stigla je do auta i ukočila se u tami, poželjevši osjetiti ugodan osjećaj jarkih gradskih uličnih svjetala, dok joj je srce počelo brže lupati. Blagi povjetarac i hladan zrak tiho su šuštali drvećem i ona je zadrhtala dok su grane dokono lebdjele, kao da ih netko razdvaja i proviruje da bi zurio u nju. Odskočila

je kad je začula zvuk otključavanja automobila i nervozno se okrenula. Ali tamo nije bilo nikoga, a kad je posegnula u pretinac i pronašla svjetiljku, Annie se gotovo nasmijala od mahnitog olakšanja.

Odjurila je natrag do kućice, nevjerojatno zahvalna na uskom snopu svjetla svjetiljke. Kuća je izgledala vrlo mračno i više nije izgledala ugodno, a ona je pojurila unutra i snažno zalupila vratima. Nije imala pojma gdje bi mogla naći neki noviji račun da nazove elektroprivredu za pomoć, nije imala bežičnog interneta, niti najmanje natruhe 4G mreže, pa nije bilo apsolutno nikakve mogućnosti da pretraži Internet u potrazi za nekim tragom. U kuhinji je pronašla nekoliko starih svijeća, kutiju vlažnih šibica i nekoliko drevnih svijećnjaka. Protratila je nekoliko dragocjenih šibica sve dok konačno nije upalila dvije svijeće i pažljivo ih odnijela na kat.

Sjela je na krevet, pokušavajući ne gledati u treperave oblike na zidovima dok su svijeće gorjele. Odjednom je shvatila da je sretan dom iz njezinog djetinjstva nestao, da je sad odgovorna za ovu staru građevinu, da o njoj u budućnosti mora brinuti i poželjela je da joj srce treperi umjesto da tone. Ne samo da je izgubila Molly, nego je i kućica izgubila svog brižnog čuvara. Annie se presvukla u pidžamu i popela u krevet. Kad joj je san došao na oči, nemirno je spavala.

Svjetlost dana probijala se kroz prozore kad se sljedećeg jutra probudila, a sunce je rano izašlo iznad livada na istoku i obasjalo prednji dio kućice. Annie se odjenula i bacila u akciju, itekako svjesna da još mnogo toga mora učiniti prije nego što stara građevina bude doista mogla nalikovati domu. Unatoč lošem početku, bila je zahvalna što je ovdje, na rubu sela s kućicom koja je bila poput njezinog vlastitog malog utočišta koje ju je skrivalo od svijeta sve dok ne bude ponovno spremna suočiti se s njim.

U radnoj je sobi pronašla staru kutiju punu papirologije, ali nije naišla na nešto što bi joj otkrilo kojeg je električara Molly zvala, a Annie je znala da će joj trebati Wi-Fi i vjerojatno nečija preporuka. Bila je sigurna da će *The Courtyard* imati

pristojnu mrežu, a iako je uspjela uhvatiti signal na mobitelu stojeći na klimavoj staroj klupi ispod kuhinjskog prozora, to nije bilo dovoljno, baterija je sad bila gotovo prazna.

Promatrala je stražnji vrt, još natopljen rosom, i znala je da će ostati vlažan sve dok ga sunce ne obide kasnije tijekom dana. Negdje je bilo jezerce, ali Annie ga nije mogla vidjeti zbog duge trave. Ugledala je hrpu cjepanica naslaganih uz zaklonjeno staro spremište ugljena ispod, i osjetila zahvalnost prema nevidljivoj osobi koja ih je tamo ostavila. Bez struje nije mogla upaliti ni kuhalo za vodu, niti se nadati da će popiti kavu iz svog omiljenog Nespresso aparata, pa je obukla tra-perice i ležernu mušku košulju i krenula na farmu, uzevši sa sobom laptop i punjač za mobitel te putem pojevši čokoladicu za hitne slučajeve.

Osim elegantnog novog natpisa za smještaj koji nudi noćenje s doručkom, farma Howardovih činila joj se istom kad je stigla do nje i to joj je bilo drago; činilo se da se barem dio prošlosti zadržao otkako je nije bilo. Velika, kamena kuća izgledala je gostoljubivo i domaće, građevine koje su se nalazile u popločanom dvorište bile su uredne i čiste, a čula je i prepoznatljiv zvuk stoke negdje na polju. Nije bilo pravo doba dana za mužnju pa se nije iznenadila kad je vidjela da je dvorište napušteno, pseće kućice prazne, a da Elizabethinog automobila nema. Annie je uzdahnula kad se vratila na stazu i nastavila put prema selu. Morat će pregledati lokalne Facebook grupe ili se raspitati za električara.

Hodala je glavnom ulicom, bacivši neobavezni pogled prema sjedištu službe spašavanja, ali nije bila sasvim sigurna je li joj laknulo ili se razočarala kad je vidjela da je i ono djelovalo napušteno. Zaputila se prema samom kraju sela, pokraj kuće starog knjižara na vrhu zelene površine i skrenula u *The Courtyard*, odmah uočivši da se promijenio, kao što je Kirstie rekla. Napravljena oko starog dvorišta farme, malena kućica postala je muzej lokalnog života. Iako je prije tek nekoliko umjetnika i obrtnika zauzimalo jednu od dvije staje, sad je svaki prostor bio zauzet, a svaka je staja služila fotografima

i svim drugima. Sve je to činilo *The Courtyard*. Mali kafić u kućici nestao je, a zamijenila ga je nova nadogradnja s puno stakla i to je sad bio elegantan i svijetao restoran. Annie je pronašla miran kutak i naručila doručak.

Kad je popila dvije šalice kave i pojela najukusniji doručak koji je dosad probala, od gnječenog avokada i poširanih jaja na tostu, na Facebooku je našla dvije preporuke za električara. Nazvala je oba broja i bila zahvalna što je dogovorila termin za to poslijepodne s drugim električarom kojeg je nazvala i koji je mislio da zna što nije u redu. Njezin je mobitel sad bio potpuno napunjen i konačno je mogla odgovoriti na sve poruke prijatelja koje je propustila u posljednja dvadeset i četiri sata. Dobila je glasovnu poštu od roditelja koji su htjeli provjeriti je li dobro, a ona im je natipkala veseli odgovor jer je bila gotovo sigurna da igraju golf i da neće odgovarati na pozive. Svima je rekla da je dobro, da je kućica divna i da moraju doći i ostati čim se ona organizira, iako nije posve vjerovala vlastitim riječima. Činilo se da je jedina osoba koja sjedi sama i pitala se kako će postići da opet pripada selu. Ponovno se osjećala kao da stoji izvana i promatra tuđe živote.

Otresla je malodušnost koja je zadirala u nju, ustala i skupila svoje stvari kako bi krenula. Zadržala se u dvorištu, vireći kroz prozor male prodavaonice keramike, pogledom tražeći nešto što bi joj se svidjelo.

A onda ga je ugledala.

Srce joj je poskočilo i divni, nepoznati trnci zapalili su joj kožu dok je zurila u tamnokosog muškarca iz spasilačke službe. Znala je da je pocrvenjela kad su im se pogledi susreli kroz staklo te se trudila neobavezno ga pozdraviti. Vidjela je kako mu se izraz lica promijenio kad ju je prepoznao, a zatim se obratio čovjeku koji je sjedio za volanom i brzo krenuo prema njoj. Annie je osjetila kako se unutar nje prikrada uzbuđenje dok se približavao vratima, ali onda mu je netko drugi prišao i on je nestrpljivo stao. Ponovno je pogledao u njezinom smjeru, a unatoč tome što su mu se usne micale dok je pokušavao pobjeći, nije mogla razaznati što je govorio.

Bilo je dosta. Annie nije željela ni trun ovog ushićenja, ovog opasnog osjećaja koji bi joj raspršio osjetila kad god bi ga ugledala. Čak i kad je začula zveket vrata, pobjegla je u selo, žurno hodajući i trčeći kad je stigla do početka svoje staze, ne usuđujući se usporiti sve dok praktički nije bila na farmi. Kad se osvrnula preko ramena, laknulo joj je kad je vidjela da nije bio dovoljno lud da je slijedi. Kad je stigla do svog vrta, otvorila je vrata ograde i bez daha ušuljala se u tihu kuću, podigavši kosu s vlažnog vrata kad je zalupila ulazna vrata za sobom.

Treće poglavlje

Annie je rano legla, ali je nemirno spavala i sad je žudjela za poštenim doručkom kod kuće. Odjenula se ležerno u košulju i vestu te par uskih traperica koje su laskale njezinoj obloj stražnjici i vitkim nogama, skupila svoje duge kovrče kopčom, zgrabila Elizabethinu košaru iz kuhinje i uputila se natrag u selo po nekoliko lokalnih proizvoda. Jučer je došao električar, kao što je obećao, ustvrdio da je osigurač neispravan i riješio problem. Bila je toliko sretna i toliko joj je laknulo što ponovno ima struje da se jedva suzdržala da ga ne zagrlji u znak zahvalnosti. Nakon što je otišao, jurila je uokolo i provjeravala radi li svako svjetlo u kući dok je istovremeno kuhala kavu uz pomoć Nespresso aparata, osobito zahvalna što štednjak ponovno radi.

Jedva je zamijetila ranojutarnje aktivnosti na zelenoj površini dok je ulazila u poštu i gledala uokolo. Nestali su redovi svježih keksa, pečenog graha i prerađenog mesa, a zamijenile su ih police s organskom tjesteninom, domaćim kolačima i indijskim *chutneyjem* naslaganim pored staklenki džema. Jedan je kut bio pun zamrzivača sa sladoledom iz lokalne mljekare i Annie bi bila u iskušenju, čak i u ovo doba, da nije žudjela za poštenim obrokom koji sadrži ugljikohidrate. Sladoled je bio

još jedan podsjetnik na tamnokosog muškarca od utorka, a lice joj se zažarilo kad se prisjetila njihovog razgovora i izraza u njegovim očima dok ju je gledao.

Novine su bile smještene na hrpu na podu da bi se napravilo mjesta za knjige i karte, a ona je uočila meki uvez Andrewa Blainea, Kirstienog oca. Annie je brzo napunila košaricu s puno više stvari nego što je prvotno namjeravala kupiti, ali svježi maslac iz mljekare izgledao je neodoljivo, a ubacila je i neke organske kekse.

Pozdravila je tinejdžericu na blagajni koja je bez riječi kimnula dok je u reciklirane vrećice trpala ono što je Annie kupila. Annie je primijetila da djevojka svaki put kad zazvoni zvonce pogleda prema vratima i nasmiješila se tiho suosjećajući s njom. Bio je početak školskih praznika i gdje god je djevojka htjela biti, to zasigurno nije bila trgovina. Annie je ponovno začula zvonce i odjednom se izraz lica djevojke promijenio kad joj je licem proletjelo oduševljenje, tako brzo i kratko da je Annie pomislila da je to možda i umislila. Bacila je pogled preko ramena da vidi tko je zaslužan za to.

Pojavio se visoki, mršavi dečko, a Annie je vidjela kako pogledom prelazi po trgovini sve dok nije ugledao djevojku na blagajni i namjerno skrenuo pogled, sagnuvši se da uzme novine. Njegova lijepa koža bila je glatka, a tamnosmeđe su mu oči bile široko razmaknute, oprezne i smireno pronicljive. Izuzetno poderane traperice bile su mu nisko spuštene na uskim bokovima iznad dugih nogu, a njegova je majica otkrivala ruke koje su bile snažnije nego što bi očekivala za nekog tako vitkog. Njegova tamna kosa sa sitnim kovrčama bila je vrlo kratka, a u svakom uhu i na desnoj obrvi imao je zlatnu naušnicu koja je svjetlucala na njegovoj koži. Izgledao je kao da ima otprilike devetnaest godina i u potpunosti je mogla razumjeti zašto je djevojka bila oduševljena njegovom tihom pojavom. Annie je susrela njegov pogled kad se okrenula od blagajne i kratko mu se nasmiješila dok je išla prema vratima. Brzo je kimnuo i ona je potom izašla iz trgovine.

Žena koja je šetala malog psa uz zelenu površinu zastavila se pozdraviti Annie, a ona se sjećala da je žena bila

Mollyina dobra prijateljica. Bilo je lijepo popričati s njom i Annie je obećala da će uskoro doći na čaj i pošten razgovor. I dalje držeći košaru u ruci, uputila se prema kućici, ali kad je stigla do farme Howardovih, spontano je skrenula u dvorište kad je ugledala Elizabethin auto. Krajičkom je oka ugledala veliku gusku kako se kreće prema njoj, bučno se glasajući dok je mahala krilima i pritom uzimala zamah. Annie je vrisnula od straha i pojurila prema kući, trčeći kao što nije otkako je u školi bila prvakinja na sto metara, dok su joj stvari u košarici divlje poskakivale.

Stigla je do trijema i zakucala na vrata, ne znajući lupa li glasnije njezino srce ili šaka. Ponovno je udarila po vratima i zamalo upala u kuću jer su se iznenada širom otvorila. Annie je uletjela unutra, a Elizabeth ju je zabavljeno pogledala dok je ponovno zatvarala vrata. Anniena kosa većinom je ispala iz kopče i znala je, bez da je pogledala u ogledalo, da joj je lice grimizno i vlažno dok je namještala košaru u naručju.

“Jutro, Annie.” Elizabeth ju je usmjerila prema stolu u središtu prostorije. “Ne brini zbog guske, sve je to samo predstava, neće ti ništa. Sjedni i popij šalicu čaja.”

“Hvala.” Annie nije bila tako sigurna oko dijela s predstavom, ali disanje joj se usporilo sad kada su je zatvorena vrata od petnaest centimetara dijelila od guske. Spustila je Elizabethinu košaru pokraj izlizanog naslonjača dok je znatiželjno razgledala oko sebe. Kuhinja je bila onakva kakvom ju je pamtila, osim zidova oličenih u blijedo-plavu boju i elegantnih zavjesa s uzorkom ruža na velikom prozoru s pogledom na vrt. Ogroman stol bio je isti, postavljen za doručak i napola skriven lokalnim novinama, brošurama za poljoprivrednu opremu, setom ključeva i parom jednakih zdjela napunjenih voćem. U udobnom krevetu ispod stola ležale su tri šarene mačke koje jedva da su i podigle glavu prema njoj. Dvije štruce svježe pečenog kruha hladile su se pored štednjaka marke Aga, a Annie je slina krenula usta kad je osjetila miris slanine.

“Želiš li ostati na doručku? Gosti su gotovi s doručkom, a ja samo pripremam štogod za Roberta prije nego što krene.”

Annie se prisjetila stvari koje je kupila i svoje namjere da sama nešto skuha. Ali kad je pogledala Elizabeth, mirisu hrane bilo je nemoguće odoljeti. “Hvala, to je vrlo ljubazno od tebe. Ako si sigurna da nije problem?”

“Naravno da nije, ima dosta svega. Sjedni, bit će spremno za minutu.”

Annie je izvukla stolicu i gledala, gotovo slineći dok je Elizabeth pripremala još čaja i rezala jednu od štruca. Natrpala je tanjur slaninom, gljivama, rajčicama i kajganom i stavila ga ispred Annie. Annie se pokušala usprotiviti, odolijevajući iskušenju da sve odjednom strpa u usta.

“Ne budi smiješna.” Elizabeth je zanemarila Annieno protivljenje dok je na tanjur stavljala i nekoliko masnih kobasica. “Posluži se kruhom i maslacem.”

“Hvala”, rekla je Annie gladno, zatvarajući oči od oduševljenja dok je kušala slanu, sušenu slaninu i savršeno kuhano jaje s farme.

“Oh, zaboravila sam ti reći, Annie, još uvijek imam dva rezervna ključa od kućice.” Elizabeth je napunila šalicu čaja i dodala joj je. “Hoću li zadržati jedan, u slučaju da zatrebaš da ponekad navratim, a dati ti drugi? Evo me začas, otići ću po njih do ureda.”

Annie je kimnula u znak zahvale, pohlepno uzimajući još slanine s tanjura kad je Elizabeth izašla iz prostorije. Vrata trijema otvorila su se i ona se iznenađeno okrenula. Robert Howard bučno je upao u kuhinju, živahno razgovarajući s muškarcem dok je izuvao Wellington čizme. Po drugi put u dvadeset i četiri sata, Annie je bila užasnuta kad je vidjela tamnokosog muškarca iz službe spašavanja kako ulazi u prostoriju za Robertom. Da nisu bila puna doručka, usta bi joj se razjapila od iznenađenja; umjesto toga, lice joj se strašno zažarilo kad ju je uočio. Vidjela je iznenađenost, a potom nešto mnogo toplije u njegovim očima dok ju je promatrao. Žurno je preusmjerila svoj zbunjeni pogled na Roberta.

“Pa curo”, zaurloao je Robert, bučno se krećući prema njoj s velikim smiješkom, natjeravši mačke da izlete iz kreveta zbog

iznenadne buke. Brzo je ustala, ispruživši ruku prije nego što ju je povukao u jedan od svojih poznatih medvjedih zagrljaja. "Bilo je i vrijeme."

Bilo je teško nasmiješiti se dok su joj usta bila puna do-ručka, ali dala je sve od sebe. Robert joj je snažno stisnuo ruku, a zatim ju je ipak zagrlio, privukavši je k sebi dok mu se pokušavala otrgnuti. Primijetila je da je njegova neposlušna kosa, nekoć pripitomljena i uredna, bila potpuno sijeda, a njegov izgled uljepšavala je karirana košulja i zelena kravata s uočljivim smeđim končićima. Annie nije trebala pogledati mlađeg muškarca da bi znala kako je još uvijek promatra. Nije mogla vjerovati da stoji ni dva metra udaljen od nje, a ona je nosila najgoru odjeću, imala ludu frizuru i nimalo šminke, ali kao da je to uopće bilo važno. Prije nego što je uspjela nešto odgovoriti, Robert se brzo nasmiješio svom prijatelju, ugurao šaku slanine između dvije kriške kruha i nestao iz prostorije. Vrata su se za njim zalupila.

Annie je pročitila grlo pokušavši ublažiti njegovo iznenadno stezanje i sjela, pretvarajući se da ne primjećuje da je i on izvukao stolicu te sjeo nasuprot njoj. Ponovno je osjetila toplinu njegova pogleda dok je izbjegavala njegove oči, a nije prošao ni trenutak prije nego što je pogovorio.

"Zašto si jučer pobjegla iz prodavaonice keramike?" upitao ju je, a ton njegovog glasa, toliko različit od onog bijesnog od neki dan, ublažio je izravnost njegova pitanja.

Annie je uredno posložila pribor za jelo na svom tanjuru, a zveket se činio vrlo glasnim dok je čekao njezin odgovor. "Nisam mogla ostati", iskreno je odgovorila, prisjećajući se susreta koji je uslijedio s električarom. Znala je da zvuči oštro dok je ispreplitala prste, poželjevši da ponovno može zbrisati i da se ne mora suočiti s iznenadnom prisutnošću muškarca koji joj se vrzmao po glavi otkako ga je prvi put vidjela.

"Jesi došla ovdje na odmor?" Govorio je tiho i zvučao drugačije sad kada je bio smireniji, ali i kad joj je bio puno bliže. Dok je razmišljala o odgovoru, Annie je pogledala njegove

velike ruke ležerno položene na stol, duge, vitke prste potamnjele od sunca. Primijetila je pečatnjak na malom prstu njegove lijeve ruke i poželjela da i sama može izgledati tako smireno, nespješno se povukla na stolici, zahvalna što ih dijeli širok stol.

“Tako nešto”, odgovorila je lukavo, razmišljajući o školskim praznicima koji su bili u tijeku.

“Slušaj, dugujem ti ispriku. Bio sam potpuno...”

Elizabeth se ponovno pojavila u kuhinji i oboje su pogledali oko sebe dok je prolazila prostorijom. Annie ju je mogla zagrliti zbog ogromnog olakšanja koje je osjećala jer više nije bila sama s ovim vrlo izravnim i privlačnim muškarcem.

“Bok, Jon, jesi li spreman za pokret?” upitala je Elizabeth, osmjehujući se prvo njemu, a zatim i Annie. Elizabeth je uzela čajnik sa stola i ponovno ga dopunila sadržajem iz vrućeg čajnika s Age. “Učinilo mi se da sam čula tvoj glas. Vidim da ste se vas dvoje upoznali.”

“Zapravo, nismo. Ne kako treba.” Skrenuo je pogled s Annie kako bi posvetio svoju pažnju Elizabeth.

“Onda dozvoli da te upoznam. Annie je kumče Molly Briggs, Jone — upravo se preselila u Mollynu kućicu. Jon u selu vodi ruralno poduzeće *Thorndale*, Annie, ali nisam sigurna da ćeš ga se sjećati. Mislim da nije bio ovdje kad si ti dolazila kod Molly.”

Zbog Elizabethinog je predstavljanja Annie osjetila kako joj se drhtaj spušta niz kralježnicu jer je shvatila da će gotovo sigurno ponovno vidjeti Jona, znajući pritom da bi joj bilo lakše da nema glupih osjećaja koji izazivaju kaos u njezinu umu i tijelu kad god ga pogleda. Sama ta pomisao bila je dovoljna da se osjeća kao da više ne bi htjela ponovno nogom kročiti nogom na visoravni u slučaju da joj ikad zatreba spašavanje.

“Živiš ovdje?”

“Da, da. Počevši od ovog tjedna.” Poželjela je da nije tako kad je začula zapanjenost u njegovu glasu. Pitala se bi li joj Elizabeth mogla preporučiti poštenog agenta za nekretnine. Annie je skrenula pogled, pokušavajući ne primijetiti dva raskopčana

gornja gumba na Jonovoj košulji i sunčane naočale ležerno zataknete u raščupanu kosu. Laknulo joj je kad joj je Elizabeth dodala još jednu šalicu čaja, uperivši pogled u Elizabeth kad je zaustila.

“Annie poznaje selo kao svoj džep, zar ne, Annie? Više-manje je ovdje odrasla.” Elizabeth se namrštila kad je na Anniein tanjur nabacila još slanine prije nego što ju je Annie uspjela zaustaviti. “To me je podsjetilo. Zašto nisi došla i prenoćila kod nas kad ti je nestalo struje u kućici? Zaista nisi morala biti tamo sasvim sama.”

Annie je pokušala zanemariti to pitanje, ali oboje su čekali njezin odgovor. “Oh, bilo mi je dobro samoj, zaista.” Odmahnula je rukom kao da joj uopće nije ni palo na pamet uplašiti se u potpunom mrakom u nepoznatom okruženju. “Kako si znala za to?” Nije očekivala da će itko tako brzo saznati za njezine nevolje.

Elizabeth se nasmijala, a Annie je vidjela da se i Jon smiješi. Primijetila je bore oko njegovih očiju, kutove usta i izbljedjeli trag ožiljka na čeljusti i trudila se otrgnuti pogled. Njezin je um s lakoćom uočio svaki mali detalj dok se rastreseno pitala smiju li muškarci imati tako lijepo oblikovane usne.

“Priča se po selu.” Elizabeth je gurnula tanjur pred Jona, a on joj je zahvalio i počeo jesti. “Došao je čovjek koji je pitao za smjer u pošti jer mu je navigacija poludjela, a ostalo je, kako se kaže, samorazumljivo. Ali ozbiljno, Annie, obećaj mi da ćeš doći k nama ako se tako nešto ponovi? Grozim se pomisliti na to da si sama tamo u mraku.”

“Hoću, hvala ti.” Annie je zahvalno pogledala Elizabeth. Kad je uzela šalicu i polako počela pijuckati, osjećala je kako joj neprobavljeni doručak nelagodno kruži po želucu.

Elizabeth je konačno sjela, povukla svoje piće prema sebi uz kratak zveket tanjurića. Pogledala je Jona. “Je li sve spremno za danas?”

“Mislim da je, počinje tek nakon ručka. Robert i ja danas poslijepodne vodimo tečaj navigacijskih vještina, u blizini

Hawesa.” Jon je kratko objasnio Annie. Zaista je željela da joj se tako ne smiješi. “Poznaješ li grad? U blizini je lijep pub s odličnim restoranom i mikropivovarom.”

“Ne znam za to, ali Molly je voljela ići tamo autobusom dok je još mogla.” Njegov duboki glas i američki naglasak već su joj se utisnuli u pamćenje, a Annie je željela znati mnogo više o njemu, no znala je da treba sasjeći u korijenu takvo opasno zanimanje prije nego što je obuzme.

“Ah.” Elizabeth se i dalje smiješila dok je vraćala poklopac na posudu za maslac. “To je Robertov plan, Jone. Ti ćeš voziti, a on može za vrijeme rane večere kušati pokoje lokalno ale pivo koje toliko voli.”

“Trebala bih poći natrag. Imam toliko toga za napraviti”, rekla je Annie iznenada, prisjetivši se stanja kućice i svojih predstojećih školskih zadataka. Stavila je šalicu na tanjurić i brzo ustala, u želji da pobjegne i sabere svoje zbrkane emocije.

“Jesi li sigurna? Zar ne želiš završiti svoj obrok?” iznenadeno je upitala Elizabeth. Annie je odmahнула glavom, a Elizabeth je pokazala na stol. “Ne zaboravi ključ. Još uvijek imam drugi, za svaki slučaj.”

“To je jako lijepo od tebe. I hvala na doručku, oprosti što ipak nisam bila jako gladna.” Annie je posegnula za torbicom dok joj kosa padala naprijed i uokvirila joj lice. Skupila ju je i brzo povezala kopčom te uzela ključ sa stola, cijelo vrijeme svjesna Jonova nijemog pogleda, a potom se konačno okrenula prema njemu jer su njezine manire jednostavno pobijedile. “Nadam se da će ti dan biti zanimljiv.”

Ustao je i ispružio ruku kad mu se približila, a ona je zastala, zatečena njegovom spontanom gestom. Njegovi su se prsti sklopili oko njezina dlana i osjetila je meku hrapavost njegove kože na njezinoj kad ga je pogledala.

“Hvala, Annie. Bilo mi je lijepo upoznati te kako treba”, rekao je nježno, a njegove plave oči nisu ispuštale njezine iz vida. “Siguran sam da ćemo se uskoro vidjeti u selu. I još uvijek ti dugujem tu ispriku.”

Kimnula je, potpuno svjesna njegove snage dok ju je držao za ruku, a onda su im se ruke razdvojile. Ispričala se, praktički otrčavši u dvorište dok joj je Elizabeth dovikivala zbogom. Kad je Annie ugledala gusku kako čeprka u blizini staje, zaista je imala razloga pobjeći kući, i to ne samo zato što se bojala da će je nesretna ptica ugristi. Tek kad se sigurno vratila u osamu kućice, sjetila se da je na farmi ostavila košaru i željene namirnice.